schiedschrijving die vrijwel uitsluitend op cultuur, devotie en religie is gericht, de tijd waarover hij schrijft, niet kent. Ofwel hij houdt zich als neerlandicus bij zijn stiel en verblijdt de lezer met een integrale uitgave van een Annalegende, (die van Jan van Denemarken lijkt mij zeer geschikt), ofwel hij gaat de archieven in en leest meer echt historische literatuur. Wat hij nu geschreven heeft, levert wel een literair aantrekkelijk stramien op (StAnna-grootmoeder-heks-kerngezin-Jozef-huisvader), maar heeft met geschiedwetenschap weinig van doen.
Llewellyn Bogaers

G.J.C. Snoek, *De Eucharistie- en reliekverering in de middeleeuwen. De Middeleeuwse eucharistie-devotie en reliekverering in onderlinge samenhang*, (VU-Uitgeverij, Amsterdam 1989), 434 blz.

Op het onderwerp 'Eucharistie- en reliekverering in de middeleeuwen' is ons medelid G.J.C. (Joop) Snoek op 28 november 1989 gepromoveerd tot doctor in de letteren aan de Vrije Universiteit te Amsterdam. Zijn dissertatie is een kloek boek geworden, van 430 bladzijden, compleet met noten, index, begrippenlijst en een bibliografie van twee-entwintig bladzijden. Die boekenlijst alleen al getuigt van de noeste ijver die aan dit werk ten grondslag ligt, maar onze bewondering wordt nog veel groter, als we beseffen dat de 'jonge doctor' onderwijsinspecteur is, een betrekking die de houder ervan niet veel vrije tijd laat.
Het door de promovendus gekozen onderwerp behoort niet tot de meest gebruikelijke. Zijn keuze wordt niet verklaard door het feit dat de auteur katholiek is, want ook katholieke promovendi en andere auteurs tonen tegenwoordig een voorkeur voor een totaal ander soort onderwerpen. De combinatie eucharistieverering - reliekverering zal trouwens ook de hedendaagse kerkgetrouwe katholiek vreemd zijn; ook voor hem of haar zijn de middeleeuwen lang geleden. Zei tijdens het tweede vaticaanse concilie een bisschop niet over relikwieën: "*Laten we ze eerbiedig begraven en er dan nooit meer over praten*"?.

Allereerst nu, tot goed begrip van Snoek's boek, wat betekenen de in zijn titel genoemde termen? Voor een aantal in het werk voorkomende ongebruikelijke woorden kan de lezer(es) terecht in de begrippenlijst achterin, maar 'reliek' komt daarin niet voor. "Eucharistie' betekent letterlijk 'dankzegging', maar wordt gebruikt voor de 'eucharistische gaven' van brood en wijn, de hoofdbestanddelen van het misoffer; 'eucharistieviering' staat voor de liturgie van het offer van brood en wijn, voor de heilige mis dus. Een reliek(wie) is een overblijfsel van een heilige of iets dat een heilige heeft toebehoord.
Ook de niet-katholiek zal het duidelijk zijn dat er een essentiëel verschil bestaat tussen relieken, al worden die dan ook met eerbied behandeld, en de eucharistie, omdat volgens de katholieke leer tijdens de mis brood en wijn veranderd worden in het lichtaam en bloed van Christus. Snoek laat echter zien hoe in de middeleeuwen beide groepen van verering dicht bij elkaar kwamen en, om zo te zeggen, een devotioneel verband aangingen. Zijn studie biedt een interessante kijk op het geloofsdenken en het religieus sentiment van middeleeuwse christenen. En aangezien geloof en Kerk nu eenmaal de gehele middeleeuse samenleving doortrokken, is dit boek van betekenis voor elke historicus. Waarbij komt dat het aangenaam helder is geschreven.

Deze toenadering van beide devotievormen wordt voorafgegaan door wat de auteur noemt ' de verzelfstandiging van de eucharistie'. In beginsel is de eucharistie een rituele maaltijd, een liefdemaal of agape, die leidt tot lofprijzing, bekering en vergeving. Hoewel dit nooit helemaal uit het oog is verloren, verschoof het accent geleidelijk naar de eucharistische tekenen zelf, vooral naar de hostie, het geconsacreerde brood. Hieraan werd miraculeuze kracht toegeschreven; hosties werden soms gebruikt voor naar ons idee bijgelovige praktijken, en verhalen van hostie- en bloedwonderen kwamen in omloop.
De reliekverering begint met de devotie tot martelaren die tijdens de romeinse christenvervolgingen waren gedood. Overblijfselen van die heiligen, bijvoorbeeld de linnen doek waarin hun lijk was gewikkeld, kwamen zeer in trek. Lang na de vervolgingen betwistten kerken en kloosters elkaar de relikwieën. Zo ondergingen ook de relieken een proces van verzelfstandiging.
Op deze wijze kwamen de twee vormen van verering bij elkaar. Men nam hostie en reliek mee op reis ter bescherming, men legde op hostie en reliek eden af, hostie en reliek werden bij elkaar bewaard op het altaar. Beide werden plechtig rondgedragen in processies en aan het volk getoond; met beide kon de zegen worden gegeven. Snoek noemt dit 'samengaan in gebruiksvormen'. Buitengewoon belangrijk was ook de overeenkomst in mirakelkracht - wonderen die door tal van legenden werden gestaafd. Genezingen zouden zowel door de hostie als door een reliek zijn bewerkstelligd.
Voor het katholieke sentiment van deze tijd is het verwonderlijk dat men, ondanks de

nummer 10/91
pagina's 28 en 29

haast bijgelovige eerbied voor de hostie, over het algemeen maar weinig communiceerde. Niet voor niets heeft de Katholieke Kerk de nog altijd geldende bepaling ingevoerd dat de gelovige ten minste eenmaal 's-jaars, en wel omstreeks Pasen, de communie dient te ontvangen. We hebben in deze overigens te maken met een wijd verbreid volksgeloof, maar niet met de kerkelijke dogmatiek en geloofsleer. Snoek haalt een tekst aan van Guibert de Nogent uit 1125 waarin de relikwieverering zeer duidelijk van minder betekenis voor het heil der zielen wordt geacht dan de sacramenten van doop en eucharistie. Hij was de enige niet. Voor en na hem hebben ook anderen de (overdreven) relikwieverering afgekeurd en haar excessen veroordeeld. Daarvoor behoeft men niet te wachten op Luther. Ook Erasmus, die behalve humanist ook katholiek priester was, vond dat je maar beter het goede voorbeeld van de heiligen kunt navolgen dat je te buiten gaan aan relikwieverering.

Na de dertiende eeuw, toen de scholastiek de 'realis praesentia', de werkelijke tegenwoordigheid van Jezus Christus onder de gedaanten van brood en wijn zo sterk beklemtoonde en het begrip 'transsubstantiatie' zijn intrede deed, kreeg ook de menselijkheid van Christus een sterker accent. Al verdween de verering van relieken geenszins, de relikwie moest nu toch een flinke stap terugdoen en het samengaan van de beide devotievormen werd gaandeweg minder. De 'vervreemding' van de hostie van haar sacramentele functie en betekenis was daarmee echter nog niet ten einde. De hostie werd nu de 'reliek' bij uitstek, de 'unieke reliek' als het ware.
Dit mooie en goed leesbare boek lijkt mij voor het verstaan van het innerlijk leven van de middeleeuwse mens een hoogst belangrijke bijdrage. De 'jonge doctor' zij ermee gelukgewenst!
P.F.M. Fontaine

TOVERIJ

Willem de Blécourt, *Termen van toverij. De veranderende betekenis van toverij in Noordoost-Nederland tussen de 16e en 20ste eeuw* (SUN Nijmegen 1990), 318 pagina's. Prijs: *f* 39,50.

Het verschijnsel toverij mag zich verheugen in een ruime belangstelling van de zijde van historici, maar dit is vooral beperkt tot de periode van de grote heksenjachten. De antropoloog De Blécourt wil het verschijnsel ook na die tijd bestuderen. Hij is een tegenstander van het idee, dat toverij een universele betekenis en inhoud heeft. Zijns inziens wordt het begrip plaatselijk inhoud gegeven.

Een manier om de betekenis van de 'termen van toverij' te onthullen is door een minitieuze detailstudie te plegen van het taalgebruik. Hij doet dit voor een klein gebied, Drenthe. Drenthe kent lange tijd een eigen vorm van rechtspraak. Processen kunnen worden gevoerd op de goorspraak (lokaal niveau) of op de Etstoel (regionaal niveau). De verslagen van deze beide rechtsorganen vormen de bronnen de bronnen van De Blécourt.
Er zijn twee manieren om een zaak voor deze rechters te krijgen: men kan een gerucht aanbrengen of een betichting doen. Een betichting heeft meer gewicht, maar ook een nadeel: wordt de betichte vrijgesproken, dan valt de oorspronkelijke straf op de betichter. Men moet dus zeker zijn van zijn zaak. Vrijspraak kan geschieden, als er aantal (b.v. 6) personen wordt bereid gevonden de betichte van blaam te zuiveren. In kleine gemeenschappen als die waarin de meeste Drenten leven, is dit in het nadeel van aleenstaanden en rondtrekkende lieden.
Bij de onderzochte processen zijn geen 'echte' heksenprocessen, maar gaat het steeds meer om smaadprocessen. Een oorzaak hiervoor is dat de rechtsprekende zelf steeds minder in daadwerkelijke 'toverkunsten' geloven, maar zich er van bewust zijn dat beschuldigingen van dat karakter een negatieve invloed kunnen hebben op de maatschappelijke status van de betichte. Aan de hand van een klein aantal termen heeft De Blécourt de inhoud van de processen onderzocht. De term 'betoveren' wordt vooral gebruikt om vrouwen te beschuldigen van vergiftigingen, het ziekmaken van mensen en waarzeggerij. Zowel mannen als vrouwen gebruiken dit woord. De betichter en de betichte kennen elkaar bijna altijd, vaak gaat het om buren. Dit is noodzakelijk, omdat de 'toversche' (toveres) dicht in de buurt moet kunnen komen van haar slachtoffer.
Het woord 'toveren' heeft een meer mannelijke connotatie: het slaat op het zichzelf (al dan niet ten koste van anderen) op opvallende wijze verrijken. Het gebeurt ook op regionaal niveau, omdat dit verrijken niet plaatsgebonden is. Dat vooral mannen hiervan het slachtoffer zijn, komt door hun economische rol. Ze worden ook wel voor 'weerwolf' uitgescholden.
De term 'kijven' heeft een meer algemene betekenis: men scheldt elkaar uit en in zo'n verbale vechtpartij worden ook woorden als tovenaar en toversche gebruikt. Een directe band met het uitoefenen van toverij is er niet. Dat is ook niet het geval met het pas later ingeburgerde woord 'heks': dit wordt vaak gebruikt om iemand aan te duiden die uit een familie komt waar andere leden worden beschuldigd van toverij.

Met economische fluctuaties lijkt het voorkomen van toverijprocessen niet sterk verbonden. In tijden van snelle groei is het mogelijk dat sommige mensen in korte tijd rijk worden, dus dan ligt de beschuldiging van toveren voor de hand, maar economische teruggang heeft geen duidelijke invloed.
Wel valt op, dat vaak huwvare jongelieden beschuldigd worden, alsof het een taktiek is om hun 'marktwaarde' aan te tasten.
De term 'onttoveren' is gereserveerd voor - meestal - mannen die het vermogen hebben betoveringen op te heffen. Dat deze mensen vervolgd worden komt niet voor uit beschuldigingen van de bevolking (die ze maar al te graag inroepen) maar van de overheid, die tegen deze 'kwakzalvers' en katholieke priesters in het geweer komt.

Het bronnenmateriaal van De Blécourt is beperkt. Dit heeft als nadeel dat niet alle vragen een duidelijk antwoord krijgen, maar wel krijgt de lezer een zeer gedetailleerd inzicht in bepaalde aspecten van het dagelijks leven van de Drenten.
Het is een prettig leesbaar boek, prachtig vormgegeven in de bekende bordeaux-rode SUN-serie, maar toch wat te specialistisch voor het schoolgebruik.
F. Vogelzang

TWEEDE WERELDOORLOG

Gerhard Hirschfeld, *Bezetting en collaboratie. Nederland tijdens de oorlogsjaren 1940-1945* (Becht, Haarlem 1991; vertaling van *Fremdherrschaft und Kollaboration. Die Niederlande unter deutscher Besatzung 1940-1945* (Stuttgart 1984)) 279 blz., prijs *f* 39,50

Na de oorspronkelijke Duitstalige versie van 1984 en de Engelse vertaling uit 1988 (*Nazi rule and Dutch collaboration. The Netherlands under German occupation, 1940-1945*) is het proefschrift van Hirschfeld nu eindelijk ook in het Nederlands verschenen. Dat is een goede zaak want het gaat hier om een belangrijk boek: de diverse vertalingen geven daar al blijk van.
Inleider Blom constateert met enige verrassing maar terecht dat ondanks alle wetenschappelijke publikaties over de geschiedenis van Nederland in de Tweede Wereldoorlog, zo'n boek als dit er nog niet was. Hirschfeld biedt namelijk een brede studie over het verschijnsel 'collaboratie', echter niet in de tra-